

Finn už se ani neobtěžoval pokusit usnout. Věděl, že by ho akorát někdo zase vytáhl z postele a vedl doprostřed černé noci. Proto radši stál připravený před královskými branami a pozoroval oblohu. Díval se na hvězdy a přemýšlel, jak daleko jsou. Obloha nebyla jasná, skrz šedivá mračna se jen občas zatřpytila zářivá tečka. Upíral pohled do oblak, v očích obezřetnost, jako by čekal, že z těch mraků každou chvíli vyletí nějaká příšera. Byl připravený na temnou siluetu na obloze, na pár hrozivých křídel snášejících se níže a níže. Jak tak pozoroval jeden z mraků, zdálo se mu, jako by se jeho tvar začal měnit. Jeden konec se ohýbal k tomu druhému, mlha se protahovala do několika drobných výběžků. Mrakem zrovna proletěl malý ptáček, přesně ve chvíli, kdy drakovy ostré zuby scvakly.

„Pane,“ oslovil ho někdo. Finn se s trhnutím probudil ze své představitosti. Setkal se s unaveným pohledem jednoho ze svých lovců. Moc dobře tenhle Cormacův pohled znal – nebyl lítostivý. Ani vyděšený. Prostě unavený. Další příšera před branami království nebyla nic neobvyklého. Stejně tak mrtvá těla.

„Ano, Cormacu?“ Ta otázka mu připadala zbytečná. Co jiného by mu mohl sdělit než...

„Další potvory, pane.“ Finn se pořádně nadechl čerstvého vzduchu, než vykročil směrem k bráně.

...

Finn si pořád nemohl zvyknout na oslovení „pane“. Byly to už tři měsíce, co z něj Morgane udělala nejvyššího královského lovce, přesto mu to pořád bylo proti srsti. Zaprvé byl mladší než většina ostatních lovců, zadruhé byli všichni vznešenějšího původu než on. Připadal si jako podvodník. Byl jen obyčejný chudý stolař, a královská stráž před ním klopila hlavy a málem padala na

kolena. Ani by to tak neřešil, kdyby byly projevy jejich úcty upřímné. Jenže nebyly. Viděl na nich, jak se většinou hnují se před ním klanět, jak se na něj ve skutečnosti dívají skrz prsty. Jeho pravá ruka Cormac byl stoprocentně jedním z těch lidí. I teď, když za ním Finn kráčel skrz bránu hlouběji do lesa a tíha vzduchu kolem ho dusila, všiml si napětí v Cormacových širokých ramenou.

„Kolik mrtvých?“ zeptal se Finn odměřeněji, než zamýšlel.

„Dva. Vypadá to na nevydařené rande.“ Jakmile došli mezi blízké stromy, Finn pochopil. Na zemi se kroutila dvě tragicky mladá těla – chlapec a dívka. Jestli bylo jejich oblečení rozhalené už před útokem nestvůry, nešlo poznat, těla byla rozcupovaná stejně jako oděvy. Krev z chlapcovy rozbité lebky stékala do jeho světlých vlasů, končetiny se mu kroutily do nepřírozených směrů. Na rozdíl od dívky vypadal, jako by se rval o život. Na dívčině těle nebyla viditelná žádná zranění, ale tváře obou obětí... Jako by někdo vysál barvu z jejich obličejů. Černé žilky se rozpínaly po šedivých tvářích, zdálo se, že vybíhají z vytřeštěných očí. Chlapec ležel kousek před dívkou. Zřejmě ji bránil a příšera ho musela rozlámat, aby se dostala k dívce. Finna na tom výjevu něco neobyčejně zasáhlo. Nebylo to jako každá jiná mrtvola, kterou viděl. K tomuhle mrtvému chlapci pociťoval sympatie. Taky by ho totiž museli rozlámat, aby je pustil k Morgane. Dokud by jediná končetina byla na svém místě, bojoval by pro ni.

„Tohle jsme ještě neviděli,“ ozval se lovec stojící poblíž těl. Ano, ty tváře – Finn tohle taky ještě neviděl. Muselo jít o nový druh obludy.

„Vypadá to, jako by z nich někdo vysál život,“ promluvil někdo další.

„To musela být hnusná smrt,“ řekl třetí.

„A dlouhá,“ dodal čtvrtý.